

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1854/2020
02.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Јасминке Станојевић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Вељко Михајловић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Штрбац, адвокат из ... и ВВ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 583/19 од 15.10.2019. године, у седници одржаној 02.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 583/19 од 15.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 583/19 од 15.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту П 271/18 од 15.10.2018. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да солидарно тужиоцу исплате на име нематеријалне штете за претрпљене физичке болове 150.000,00 динара, за претрпљени страх 180.000,00 динара и за претрпљене душевне патње због повреде части и угледа 100.000,00 динара, те на име материјалне штете за трошкове лечења 325.380,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом ББ накнади трошкове поступка од 93.425,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 583/19 од 15.10.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена

првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС” бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, за претрпљени страх и за претрпљене душевне патње због повреде части и угледа, као и накнада материјалне штете за трошкове лечења. О овом праву тужиоца, као и о истакнутом приговору застарелости потраживања, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 03.02.2015. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 755.380,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе од 122,7318 динара за 1 евро, представља динарску против-вредност од 6.154,72 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић